

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně JUDr. Martiny Kůchlerové Ph.D. a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **H. M.**
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. července 2022, č. j. MV-103292-8/SO-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 26. července 2022, č. j. MV-103292-8/SO-2022, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 14 914 Kč, a to do 15 dnů ode dne právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 16. 8. 2022 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2022, č. j. MV-103292-8/SO-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní

řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 5. 2022, č. j. OAM-3818-13/TP-2022 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).

2. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 75 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 67 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu uvedeného v § 67 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

3. Úvodem své žaloby žalobce tvrdil porušení § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 67 téhož zákona a zároveň vyslovil přesvědčení, že jednak splňuje všechny podmínky pro získání oprávnění k trvalému pobytu a že nevydáním pobytového oprávnění dochází k porušení výše uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců. K tomu žalobce uvedl znění § 17 a 67 zákona o pobytu cizinců.
4. V navazující části žaloby pak zrekapituloval průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce v roce 2015, přičemž popsal násilné jednání, jemuž byla vystavena celá rodina v souvislosti s novinářskou činností jeho matky, jejíž důsledky popsal i v nyní projednávané žalobě. O žalobcově žádosti bylo správním orgánem rozhodnuto dne 15. 12. 2016. Správnost zmíněného rozhodnutí byla potvrzena rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 3. 2018, č. j. 32 Az 57/2016-54, ten byl však zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 9 Azs 133/2018-93, a věc byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení. Příslušný správní orgán pak opětovně o žádosti rozhodl rozhodnutím ze dne 6. 12. 2019, přičemž mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Žaloba proti tomuto druhému rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 6. 2021, přičemž kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta usnesením, které nabylo právní moci dne 31. 1. 2022.
5. S ohledem na uvedené má žalobce za to, že řízení o jeho mezinárodní ochraně trvalo šest let, čímž byla splněna podmínka uvedená v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. podmínka nepřetržitosti pobytu na území republiky v délce alespoň čtyř let a podmínka minimálně dvouletého řízení o mezinárodní ochraně. Splněn byl podle žalobce i požadavek na podání žádosti cizincem, který na území pobývá z titulu přechodného pobytu. Podáním žádosti dne 28. 2. 2022 navíc žalobce splnil i podmínku podle § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť žádost o povolení k trvalému pobytu podal do dvou měsíců od pravomocného ukončení řízení o mezinárodní ochraně.
6. Opačný právní názor správních orgánů je podle žalobce nesprávný. Ty svou argumentaci postavily na tom, že žalobce pobýval na území republiky v době podání žádosti na základě výjezdního příkazu, který byl vydán podle § 50 zákona o pobytu cizinců, nikoli na základě § 54 a 78b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomu žalobce uvedl, že podle § 67 zákona o pobytu cizinců se trvalý pobyt udělí cizinci, který pobývá na území republiky v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně

pak žalobce tvrdil, že pobýval na území republiky na základě oprávnění k pobytu podle § 50 zákona o azylu a dále na základě výjezdního příkazu, který mu byl vystaven po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle zákona o pobytu cizinců. O povolení k trvalému pobytu požádal ve lhůtě.

7. Žalobce vyslovil též přesvědčení, že zákon o pobytu cizinců v § 67 druh přechodného pobytu na území republiky nevymezuje, a je proto třeba vycházet z obecné úpravy § 17 zmíněného zákona a pobyt cizince na území republiky podle § 50 zákona o azylu a dále pobyt na základě výjezdního příkazu považovat za pobyty přechodné. Správní orgán tak podle žalobce překročil meze zákonem stanovených podmínek, když uzavřel, že *„jedná-li se o podání učiněné z výjezdního příkazu, nikoli z jiného druhu přechodného pobytu uvedeného v § 17 zákona, je přechodným pobytem třeba rozumět pouze pobyt na výjezdní příkaz vydaný podle § 50 odst. 3 zákona o azylu“*. Dále žalobce uvedl, že s ohledem na § 50 zákona o azylu je cizinec povinen vycestovat ve lhůtě stanovené mu ve výjezdním příkazu podle zákona o azylu nebo zvláštního právního předpisu; nebyl-li mu výjezdní příkaz udělen do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Podle § 78b odst. 5 pak ministerstvo vyznačí zánik strpění na území a udělí výjezdní příkaz s platností nejdéle na dobu 1 měsíce. Platil-li by tedy výklad § 67 zákona o pobytu cizinců učiněný žalovanou, zůstalo by ustanovení § 67 odst. 5 zmíněného zákona zcela bez významu. Maximální doba pobytu na tzv. výjezdní příkaz vydaný podle § 54 zákona o azylu totiž činí 30 dnů, a tuto dobu nelze prodloužit.
8. Dále žalobce poukázal na ustálenou praxi správních orgánů, kdy po pravomocném skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany byl žadateli vystaven výjezdní příkaz oddělením cizinecké policie, pokud cizinec nepožádal o vystavení výjezdního příkazu ministerstvo ve lhůtě 15 dnů, právě od pravomocného skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. V uvedeném případě bylo v minulosti konstatováno, že první podmínka žádosti o trvalý pobyt podle § 67 zákona o pobytu cizinců je splněna. Interpretace pojmu „přechodný pobyt“ v nyní projednávané věci je tak vybočením z ustálené správní praxe a neodpovídá zákonným podmínkám. K tomu žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 10 Azs 20/2016-37, podle kterého je možné podat žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 37 zákona o pobytu cizinců i v případě, že cizinec pobývá na území republiky na výjezdní příkaz, jelikož i ten je jedním z titulů pro přechodný pobyt cizince podle § 17 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Zmíněný rozsudek, stejně jako zákon, nerozlišuje, zda se jedná o výjezdní příkaz vydaný ministerstvem po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, nebo o výjezdní příkaz vydaný cizineckou policií. K této námitce, stejně jako k argumentaci důvodovou zprávou, z níž vyplývá, že o povolení k trvalému pobytu „lze žádat z výjezdního příkazu“, se žalovaná nevyjádřila. Ani důvodová zpráva pak podle žalobce neuvádí, kdo má výjezdní příkaz vydat. Tvrzení žalované tak nemá oporu v právním řádu. Žalobce též vyjádřil názor, že pokud by platil výklad žalované, pak by řízení o povolení k trvalému pobytu po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo upraveno zákonem o azylu, nikoli zákonem o pobytu cizinců.
9. Žalobce nesouhlasil ani se závěrem správních orgánů o nesplnění podmínky nepřetržitého pobytu na území republiky, neboť byl pobyt žalobce přerušen, jelikož se nedostavil do 15 dnů od pravomocného skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany k vydání výjezdního příkazu. Pozdním vyznačením výjezdního příkazu cizineckou policií tak podle žalované došlo k přerušení pobytu na území ode dne 1. 2. 2022 do dne

16. 7. 2022. Podle žalobce je třeba odmítnout i závěr, že § 54 odst. 1 zákona o azylu umožňuje v případě nevydání výjezdního příkazu pobyt cizince do 30 dnů, avšak tento tolerovaný pobyt nelze považovat za přechodný. Takový závěr je totiž podle žalobce v rozporu s § 17 zákona o pobytu cizinců a záměrem zákonodárce, pobyt na základě § 54 odst. 1 téhož zákona je totiž zákonným pobytovým oprávněním. Nadto žalobce uvedl, že mu bylo vystavení výjezdního příkazu cizineckou policií odmítnuto, právě z důvodu vyhodnocení jeho pobytu jako přechodného a tedy i oprávněného. Dále pak žalobce uvedl, že pojem „tolerovaný pobyt“ není nikde v právním řádu použit, jelikož právní řád rozlišuje toliko pobyt oprávněný a neoprávněný. Ve smyslu § 17 zákona o pobytu cizinců se oprávněným pobytem rozumí pobyt přechodný, a jako takový je třeba hodnotit pobyt podle § 54 odst. 1 zákona o azylu.

10. Žalobce poté uzavřel, že správní orgány v projednávané věci překročily meze zákonem stanovených podmínek pro získání povolení k trvalému pobytu, a to v neprospěch žalobce. Žalovanou citovaná rozhodnutí soudů pak nesouvisí s nyní projednávanou věcí a za nesprávný považuje i závěr, že z dikce § 67 zákona o pobytu cizinců je zřejmá nemožnost současné aplikace odstavců 4 a 7 zmíněného ustanovení, tedy prominutí téměř všech podmínek, stejně jako závěr, že posuzování důvodů hodných zvláštního zřetele bylo shledáno nadbytečným. Žalobce vyslovil, že správní orgány měly vyhodnotit všechny okolnosti jeho případu, včetně důvodů hodných zvláštního zřetele, což se nestalo. S ohledem na uvedené navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení správnímu orgánu.

III. Vyjádření žalované

11. Žalovaná ve svém vyjádření nejprve stručně shrnula dosavadní průběh správního a soudního řízení. Dále pak vyjádřila setrvání na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, a že námitky žalobce považuje za nedůvodné. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, odůvodnění v části III. napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. K námitce nesprávné interpretace zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu a překročení zákonných mezí v neprospěch žalobce žalovaná uvedla, že žalobce nesplnil svou zákonnou podmínku pro podání žádosti o povolení trvalého pobytu na území republiky a v případě vyhovění takové žádosti by došlo ke zvýhodnění žalobce oproti ostatním žadatelům a tím by byl porušen § 2 odst. 4 správního řádu.
12. Žalovaná je toho názoru, že ve svém rozhodnutí uvedla všechny zjištěné skutečnosti, závěry, které z nich učinila, a úvahy, jimiž se při tom řídila. Ty navíc podpořila odkazy na příslušnou judikaturu. Žalobní body uvedené žalobcem se navíc neliší od argumentace uvedené v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Žalovaná má tak za to, že správnost napadeného rozhodnutí nebyla nijak zpochybněna. S ohledem na uvedené navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

13. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce na výzvu soudu nevyjádřil svůj nesouhlas a žalovaná s takovým postupem souhlasila výslovně. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního

orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Skutkový stav věci

14. Dne 19. 7. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, řízení o této žádosti bylo pravomocně ukončeno dne 31. 1. 2022. Poté žalobce pobýval na území republiky na základě výjezdního příkazu vydaného Odborem cizinecké policie s platností od 17. 2. 2022 do 18. 3. 2022. Dne 28. 2. 2022 podal žalobce žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců.
15. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí, kterým správní orgán I. stupně rozhodl o podané žádosti, podal žalobce odvolání. O tomto odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.

Právní posouzení

16. Pro posouzení projednávané věci je podle názoru krajského soudu rozhodující, zda správní orgány správně posoudily nepřetržitost pobytu žalobce na území republiky, neboť zejména na závěru, že jeho pobyt byl přerušen, je postaven závěr o nesplnění podmínky § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Spornou se jeví zejména otázka, zda došlo k tvrzenému přerušení žalobcova pobytu tím, že se žalobce nedostavil v 15 denní lhůtě od pravomocného skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany k vydání výjezdního příkazu.
17. Přerušením pobytu je v uvedeném kontextu nutno chápat pobyt na území republiky bez řádného a platného pobytového titulu. Proto například v průběhu soudního řízení o přezkumu rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany, musí být pro zachování pobytového oprávnění žadatele podána kasační stížnost v zákonné lhůtě, v případě jejího zmeškání není možné posoudit pobyt žadatele na území republiky po nabytí právní moci rozhodnutí krajského soudu jako oprávněný. Ke stejnému závěru dospěl též Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 7. 8. 2013, č. j. 3 As 22/2013-35.
18. V projednávané věci je tak rozhodná doba 4 let bezprostředně před podáním žádosti o povolení trvalého pobytu žalobce, přičemž žádost byla podána dne 28. 2. 2022. Jak již bylo uvedeno výše, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti podané proti rozhodnutí krajského soudu ve věci udělení mezinárodní ochrany žalobci nabylo právní moci dne 31. 1. 2022. Od posledně uvedeného data tak žalobci plynula 15 denní lhůta k dostavení se za účelem vyznačení zániku jeho strpění na území republiky a vystavení výjezdního příkazu. Tato lhůta uplynula dne 15. 2. 2022, přičemž žalobce požádal o vydání výjezdního příkazu odbor cizinecké policie a tímto mu byl vydán dne 17. 2. 2022 – tedy po uplynutí oné 15denní lhůty, jak je specifikována výše.
19. Krajský soud však v této souvislosti nemůže odhlédnout od dikce § 54 odst. 2 zákona o azylu, dle kterého platí, že: „*Cizinec je povinen z území vycestovat ve lhůtě stanovené ve výjezdním příkazu podle tohoto zákona nebo zvláštního právního předpisu; nebyl-li mu výjezdní příkaz udělen, do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“
20. Dle názoru krajského soudu tak platí, že i pokud cizinec nepožádá o vydání výjezdního příkazu, je dle posledně citovaného ustanovení oprávněn pobývat na území České republiky po dobu 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní

ochrany. Ona 30denní lhůta k vycestování pro žalobce uplynula dne 2. 3. 2022 – žalobce tedy žádost o povolení k trvalému pobytu podal dle názoru krajského soudu v době, kdy na území České republiky pobýval legálně – nemohlo tedy dojít k přerušení trvajících přechodného pobytu po pravomocném skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany.

21. Je pravdou, že žalobce pochybil a nepostupoval podle zákona, kdy se měl ve lhůtě 15 dnů od pravomocného skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany dostavit pro výjezdní příkaz, avšak i přesto mu ze zákona svědčila doba, po kterou na území České republiky pobýval legálně a v souladu se zákonem a v této době žádost o udělení trvalého pobytu podal. Krajský soud se s ohledem na uvedené v tuto chvíli nebude vyjadřovat k tomu, zda o výjezdní příkaz měl žalobce požádat odbor cizinecké policie podle zákona o pobytu cizinců nebo Ministerstvo vnitra podle zákona o azylu – byť je pravda, jak poukazuje žalobce, že ze zákona neplyne (pro posouzení výše uvedené skutkové situace), že by se mělo jednat o výjezdní příkaz pouze Ministerstva vnitra podle zákona o azylu.
22. Výklad žalované ve vztahu k dikci § 54 odst. 2 zákona o azylu, tedy že tam stanovená lhůta 30 dnů má sloužit k vyřízení všech záležitostí souvisejících s ukončením pobytu cizince na území republiky, krajský soud nepřisvědčil. Důvodová zpráva totiž pouze velmi stručně k § 54 uvádí, že dané ustanovení upravuje podmínky pro vycestování cizince z území České republiky. Z uvedeného tak nelze dospívat k názorům, na kterých staví svá rozhodnutí správní orgány obou stupňů.
23. Neobstojí ale ani argumentace Ministerstva vnitra o nesplnění podmínky, že cizinec musí *pobývat na území ČR v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany*. Soud souhlasí se žalobcem, že zákon o pobytu cizinců v § 67 odst. 1 výslovně nevymezuje druh přechodného pobytu, v jehož rámci by měl cizinec podat předmětnou žádost. Proto je třeba vycházet z obecné úpravy obsažené v § 17 písm. d) téhož zákona a pobyt cizince na území ČR na základě výjezdního příkazu (bez ohledu na to, podle jakého zákona byl vydán) považovat za přechodný pobyt ve smyslu § 67 odst. 1 uvedeného zákona.
24. Soud nepřehlédl skutečnost, že podle § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců výjezdní příkaz *„opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území; v době jeho platnosti není cizinec za pobytu na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 a § 42e. Platnost výjezdního příkazu zaniká vycestováním cizince z území.“* Ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je však třeba vyložit jako speciální ustanovení k citovanému § 50 odst. 3. Tedy tak, že cizinec pobývajících na území ČR na základě výjezdního příkazu (jinak řečeno cizinec pobývajících na území v rámci přechodného pobytu – viz předchozí odstavec) je oprávněn požádat o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců (při splnění dalších podmínek uvedených v daném ustanovení).
25. Pokud by naopak platil výklad, ke kterému dospěly správní orgány, pak by byl zcela bez významu § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jak správně namítl žalobce. Podle uvedeného ustanovení lze žádost podat ministerstvu *„nejpozději do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany.“* Podle § 78b odst. 7 zákona o azylu přitom ministerstvo vyznačí zánik strpění na území a udělí výjezdní příkaz s platností nejdéle na dobu 1 měsíce. Krajský soud zároveň připomíná, že cizinec je povinen dostavit se za účelem vyznačení zániku strpění na území na ministerstvo bez

zbytečného odkladu, nejpozději do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti. Pokud by tedy cizinec byl oprávněn podat žádost podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pouze z výjezdního příkazu uděleného Ministerstvem vnitra podle zákona o azylu, mohl by tak fakticky učinit ve lhůtě 1,5 ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti. V § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovená lhůta by tak nedávala žádný smysl.

26. Krajský soud nepopírá, že výklad zastávaný správními orgány má také svou logiku. Nicméně stejně tak je možný výklad zastávaný žalobcem. Soud přitom shledal, že se jedná o rovnocenné konkurenční výklady právního předpisu, a proto byl, s ohledem na zásadu *in dubio pro libertate* (*in dubio pro mitius*), povinen přiklonit se k výkladu příznivějšímu pro jednotlivce. Jestliže zákonodárce skutečně hodlal přijmout právní úpravu, která by omezovala právo podat žádost podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na cizince pobývající na území ČR na základě výjezdního příkazu uděleného podle zákona o azylu, měl tak učinit jasným a nezpochybnitelným způsobem. Přijetím zákona č. 314/2015 Sb., kterým byl s účinností od 18. 12. 2015 novelizován § 78b odst. 7 zákona o azylu a § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do nynější podoby, tohoto stavu nedocílil.
27. Závěrem krajský soud dodává, že dle správních orgánů žalobce nesplňuje také další podmínky pro udělení předmětného pobytového oprávnění, které jsou stanovené v § 67 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce nijak nerozporuje uvedenou skutečnost, žádal nicméně o prominutí těchto podmínek dle § 67 odst. 4 uvedeného zákona. Podle tohoto ustanovení je žádost „*při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.*“ Důvody hodné zvláštního zřetele spatřoval zejména v dobré integraci celé své rodiny v ČR. Podle žalované však nelze aplikovat § 67 odst. 4 cit. zákona v případě, že cizinec nesplňuje podmínky stanovené v odst. 1 téhož ustanovení. Žalovaná proto nepřistoupila k posouzení žalobcem uváděných důvodů hodných zvláštního zřetele. Krajský soud ovšem shledal nesprávným závěr žalované, podle něž žalobce nesplňuje podmínky stanovené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Na žalované tak bude, aby v dalším řízení posoudila, zda lze žalobcem uváděné důvody považovat za důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

V. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalované a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
29. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení. Žalobce má právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč a za žádost o přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč. Žalobce byl v průběhu řízení nejprve zastoupen advokátkou Mgr. Gabrielou Kopuleťou, následně advokátem Mgr. Petrem Václavkem, náleží mu proto také náhrada nákladů právní služby poskytnuté jejími zástupci za tři úkony po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, převzetí zastoupení druhým zástupcem), včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách

advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Náklady soudního řízení dále představuje 21% DPH z odměny a náhrad při základu daně 3 400 Kč, neboť tato je přiznávána pouze k jednomu úkonu právní služby (v návaznosti na to, že pouze Mgr. Petr Václavek je plátcem DPH). Žalovaná je tedy povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 14 914 Kč (4 000 Kč + 10 200 Kč + 714 Kč), a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho (aktuálního) zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 20. prosince 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu